

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Cinema

El costum d'anar al cinema, és a dir, veure les pel·lícules a les sales cinematogràfiques està canviant de manera preocupant. En gran part, per l'addicció a les plataformes digitals, on aquest públic cinèfil creu que trobarà allò que busca a baix cost. Per tant, el sector de l'exhibició veu com les sales van quedant més buides. Aquest desolador panorama recorda al dels anys 60 del passat segle, quan la televisió va tancar la gent a casa. Aleshores, els exhibidors tot-terreny es van inventar una fórmula d'èxit: combinar espectacles en viu (monòlegs humorístics, sessions de màgia, vodevils, concursos) en la primera part de la vetllada, seguida en la segona per la projecció d'una pel·lícula de rigorosa estrena. Que recordi, el **Cine Catalunya** del carrer Cavallers lleidatà se'n va sortir prou bé. Com sigui, anar al cinema és un acte social: cal escollir la pel·li, fer cua a l'entrada i la sortida, parlar amb amics, coneguts o saludats, compartir l'experiència col·lectiva que suposa viure una història en companyia, contagiar-te del silenci, les riallades, els plors dissimulats tot mocant-nos no fos cas, i descobrir els rostres asserenats o murrís dels companys de viatge cinèfil. Cinema, l'art compartit. Regalem-nos-en.